

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 21/08/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 01

Sau khi chúng ta học 1200 chuyên đề của Hòa Thượng Tịnh Không thì đáng lẽ chúng ta học Phật Pháp Vấn Đáp, nhưng vì sợ thời gian không đủ nên chúng ta đã bắt đầu học bộ Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục, là những lời dạy chí thiết của Hòa Thượng khuyến khích chúng ta niệm Phật cầu vãng sanh.

Sau đó chúng ta học đến bộ Tịnh Không Pháp Ngữ là những lời sách tấn của Hòa Thượng giúp chúng ta niệm Phật cho tốt. 1200 chuyên đề giúp chúng ta biết rất nhiều lỗi của mình để sửa lỗi, sám hối và bây giờ chúng ta học đến bộ Phật Pháp Vấn Đáp (Đáp nghi giải hoặc) với 200 câu hỏi rất thiết thực, giải quyết các nghi hoặc của chúng ta trong cuộc sống thường ngày.

Câu hỏi 1: *“Đệ tử tu Tịnh Độ, niệm Phật pháp môn nhưng con cháu trong nhà lại được gả vào những gia đình không học Phật. Gia đình chồng hoặc vợ của họ lôi kéo họ phải tin theo tín ngưỡng tôn giáo của gia đình bên ấy. Tuy nhiên, vì thời gian bận rộn với học tập và làm việc nên họ không tham gia các hoạt động của các tôn giáo đó, cho nên, họ chẳng tin các tôn giáo đó mà ngay đến Phật cũng không tin và cũng không thắp hương. Đệ tử có thể vì họ mà cầu gia đình hạnh phúc, công việc tiến bộ và có thể vì tổ tiên của họ mà siêu độ được hay không?”*

Đây cũng là câu hỏi mà nhiều người đang thắc mắc bởi vì chúng ta tưởng rằng mình hiểu nhưng khi thực tiễn thì không mạch lạc, không chu đáo, không thích hợp. Nếu con cháu đã được gả sang gia đình có tôn giáo khác chúng ta mà chúng ta bắt con cháu phải học Phật cho rằng Phật là nhất thì là sai rồi, sẽ gây chướng ngại cho chúng, làm gia đình bên đó không vui.

Trước kia tôi làm lễ tri ân cho một gia đình, tôi thấy trong nhà có cả bàn thờ Phật và bàn thờ Chúa. Người chồng tin Chúa, người vợ tin Phật. Khi làm lễ tri ân, tôi đã tán thán Chúa, nói về sự giảng sanh của Chúa và hướng dẫn họ tri ân Chúa, tri ân Cha Mẹ. Con người chúng ta mang bốn ân nặng từ Chúa (với người tin chúa) (từ Phật-với người tin Phật), từ Cha Mẹ, từ Quốc gia và từ những người thành toàn cho mình.

Trả lời câu hỏi này, Hòa Thượng nói: ***“Việc tin Phật hay thắp hương không có liên hệ gì với nhau. Không luận là họ tin vào tôn giáo nào, bạn là người học Phật nhưng bạn vì họ mà hồi hướng thì đều có chỗ tốt. Quan trọng là bạn tu hành có lực hay không! Nếu có lực thì khi bạn hồi hướng cho họ, họ được nương nhờ. Bạn vì họ***

mà chúc nguyện cho gia đình họ được bình an hạnh phúc, công việc tiến bộ thì cũng có thể được. Thậm chí, bạn thay họ siêu độ cho tổ tiên của họ cũng có thể được.”

Muốn vì ai đó mà hồi hướng phước báu cho họ thì mấu chốt là tu hành phải có lực. Thế gian có câu: *“Một người hành đạo (không phải tu để coi mà là có công phu có lực) thì tất cả chúng sanh đều được lợi”*. Nếu tu không có lực thì chúng ta hồi hướng cho ai? Tập khí phiền não vọng tưởng ngày ngày vẫn hiện hành và tạo tác tội nghiệp thì chúng ta lấy cái gì để hồi hướng? Tu hành có lực thì cho dù họ ở nơi đâu, tin hay không tin, mình chỉ cần hướng đến họ, vì họ mà chúc nguyện thì họ sẽ có được chỗ tốt. Chúng ta là người học Phật thì làm tốt vai trò của mình thì sẽ cảm động được họ.

Có một bà cư sĩ tại Hồng Công trong gia đình mỗi người đều được tự do tín ngưỡng. Lúc sau cùng, bà nói ra ngày mình sẽ vãng sanh. Bà hẹn con cháu về và hỏi chúng rằng: *“Bình thường mỗi người có tín ngưỡng riêng, hôm nay Mẹ sẽ vãng sanh, liệu các con có thể niệm Phật tiễn đưa Mẹ không?”* Con cháu của bà cho rằng nghĩa tử là nghĩa tận nên đều đồng ý và bà mở hội vãng sanh. Sau sự kiện này, người trong nhà trước đây tin các tôn giáo khác thì nay đều quay trở về tin Phật, niệm Phật. Cho nên, tu hành có lực là làm ra được tấm gương trong đời sống thường ngày và lúc lâm chung thì tự tại vãng sanh.

Câu hỏi thứ hai: *“Có người nói với con rằng phải nhờ vào việc làm pháp sự (cúng kiếng) thì mới hóa giải được oán kết. Thiếu nợ người chết thì phải tụng Kinh Kim Cang mới chuyển được định nghiệp. Con thắc mắc về điều này, nhiều lần hỏi họ, nêu lên nghi vấn với họ là làm như vậy có được không nhưng họ không nghe. Xin hỏi sư phụ con phải làm sao?”*

Hòa Thượng trả lời: ***“Nếu thiếu nợ đời trước, đại khái là thiếu nợ của quỷ (người quá khứ), vậy thì, thiếu nợ phải trả nợ! Trả nợ là một việc tốt. Tuy nhiên, có người làm ra những việc không phải trả nợ mà là gây thêm nợ. Cho nên phải hiểu đạo lý này!”***

“Đồng tu học Phật phải thể hội được rằng cho dù là chúng ta ngay đời này không nợ chúng sanh nhưng trong đời quá khứ, khi chúng ta chưa có cơ hội tiếp xúc Phật pháp thì làm gì mà không tạo nghiệp. Từ vô lượng kiếp đến nay không biết là kết bao nhiêu oán thù với chúng sanh cho nên trên đạo Bồ Đề có những nhân duyên chướng ngại trùng trùng.

“Phật dạy chúng ta mang công phu tu hành của chính mình như tụng Kinh, lễ Phật hay làm các việc phước lành hồi hướng cho các chúng sanh đó. Trong cuộc đời này, khi làm bất kỳ điều thiện lành nào, chúng ta đều hồi hướng đến cho họ thì đây chính là cách trả nợ. Trong lúc chúng ta hồi hướng phải ở nội tâm chân thành mà phát lồ sám hối để hồi hướng. Như thế mới hữu dụng còn hữu khẩu vô tâm thì chẳng

ích gì.” Việc làm pháp sự, bày cúng cho thật nhiều để trả nợ cho các chủ nợ thì có kết quả rất ít.

Hòa Thượng nói: *“Ngày nay, mọi khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của chúng ta đều vì lợi ích chúng sanh, vì lợi ích Phật pháp, không hề làm bất cứ việc gì có sai lầm, thì đó chính là chân thật sám hối. Một ngày chân thật làm như vậy thì một ngày có công đức phước báu mới hồi hướng được cho oan gia trái chủ của mình.*

“Trên kệ hồi hướng có câu: “Thượng báo tứ trọng ân, hạ tế tam đồ khổ”. Những người ân, những oan gia trái chủ từ vô lượng kiếp đều bao gồm trong đó. Hồi hướng cho người mình có ân thì chính là báo ân và hồi hướng cho người có oán kết với mình thì chính là giải trừ oán kết. Cho nên nhất định phải xuất phát từ nội tâm của chính mình. Dùng tâm Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Từ Bi để tu hồi hướng.”.

Mình muốn sám hối quá khứ mà đời này vẫn tạo ra sai lầm thì đó chưa phải là chân thật muốn sửa lỗi, sám hối hồi hướng. Trong vô lượng kiếp, mình tạo ân cho người thì ít mà tạo oán cho người thì nhiều. Việc tổ chức các pháp hội giải trừ oán kết phải thực hành trên tâm chân thành, nếu chỉ trên hình thức thì không có tác dụng gì.

Hòa Thượng khẳng định: *“Chúng ta không thể chuyển được định nghiệp! Trên Phật Kinh có chép rằng ngay đến Thích Ca Mâu Ni Phật cũng còn không chuyển được. Cho nên chúng ta khuyên người khác mà họ không tiếp nhận thì bốn phận của chúng ta đã xong rồi! Tiếp nhận hay không tiếp nhận là việc của họ, không phải việc của chúng ta.”*

Nói đến định nghiệp, chúng ta thấy rằng, ngay khi Phật còn tại thế mà dòng họ Thích vẫn bị Vua Tỳ Lưu Ly tàn sát. Trước đó, Phật ba lần khuyên can Vua Tỳ Lưu Ly hóa giải mối oán kết, đừng làm việc đồ sát dòng họ Thích nhưng Vua Tỳ Lưu Ly dù kính trọng Phật xong vẫn không nghe lời.

Ngài tiếp lời: *“Khi chúng ta khuyên người thân, quyến thuộc trong gia đình hay bạn bè tốt thì chỉ khuyên lần một, lần hai. Nếu khuyên đến lần thứ ba mà họ không nghe thì sẽ biến thành thù hận, sẽ rất phiền phức. Cho nên, chính mình phải chăm chỉ nỗ lực tu hành”. Tu hành để làm ra tấm gương, dần dần họ sẽ bị cảm hóa. Qua một năm, hai năm, ba năm, họ gặp lại và nói: “Bây giờ tôi thấy anh tốt hơn tôi chứng tỏ anh học Phật, tu hành đúng đấy!”*

“Ngay trong ý niệm của họ đã chuyển rồi!” Hòa Thượng nói và tiếp lời: *“Khi tôi ở Đài Loan, có gặp lại một số đồng học từng quen ở Trung quốc Đại lục khi mới có mười mấy tuổi. Hồi trước họ nói với tôi rằng: “Anh làm gì mà mê tín vậy?” Nhưng bây giờ gặp tôi họ nói: “Anh đúng rồi!” Cho nên bây giờ tôi đem Phật pháp giới thiệu cho họ, họ đều vui vẻ chấp nhận. Đây là chúng ta làm ra tấm gương tốt cho họ”.*

Như vậy muốn khuyên người nhà, bạn bè thì cần có thời gian chứ không phải chỉ khuyên trong nhất thời. Chúng ta cần thời gian để mọi việc chúng ta làm ra đều là tấm gương. Cụ thể là đời sống của chúng ta đều phải tốt, mọi quan hệ đối nhân xử thế cũng rất tốt. Hòa Thượng nói: **“Nhất thời khuyên họ không nghe, qua mấy năm lại khuyên, họ liền sẽ quay đầu. Lúc trẻ khí lực còn mạnh mẽ, cương cứng, tự tin vào chính mình hơn là tin vào người khác cho nên họ không dễ dàng tiếp nhận. Chúng ta phải nhẫn nại mà chờ đợi cơ hội khuyên can. Khi đã có tuổi tác rồi, trải qua thăng trầm cuộc sống, gặp không ít khó khăn thì họ sẽ dễ dàng hồi đầu.”**

Đa phần chúng ta chưa làm tốt điều này, thường là cưỡng cầu, bắt ép mọi người theo ý mình. Có trường hợp bắt ép người nhà ăn chay thì họ cũng ăn nhưng sau lưng thì họ lại đến quán bún thịt để ăn cho thỏa con thèm thịt của họ. Vì không hiểu rõ nên trong ứng dụng của chúng ta không linh hoạt và thỏa đáng nên dễ dàng dẫn đến sai lầm. Có trường hợp, Cha Mẹ đã phát tâm niệm Phật nên khi thấy con cháu mình đi theo tôn giáo khác thì thường cảm thấy bực dọc, không vui.

Hòa Thượng dạy chúng ta không cần có trạng thái đó, chỉ cần chân thật làm ra tấm gương tốt và nhất là tu hành có lực thì chúng ta có thể chuyển hóa được. Còn thế gian thì mê tín, không sáng suốt, thường tự phán nợ bao nhiêu tiền đó rồi mua tiền vàng mã để đốt. Ngài dạy chúng ta đem công đức tu hành, công đức của việc thiện mà hồi hướng. Đối với người chúng ta có ân, thì đó là báo ân và đối với người có oán với chúng ta thì đó là hóa giải.

Quan trọng là chúng ta phải xuất phát từ tâm chân thành, chân thật sám hối hồi hướng chứ không phải làm mà *“hữu khẩu vô tâm”*. Nhiều người *“hữu khẩu vô tâm”* nên việc hóa giải oán kết không có lực. Hòa Thượng nói trong cả cuộc đời này, chúng ta phải dừng việc tạo ra các sai lầm mới là chân thật sám hối hồi hướng. Nếu chúng ta còn tạo ra sai lầm thì chưa phải là chân thật sám hối. Sám là sám trừ lỗi cũ và hối là hối cải, không tạo nghiệp mới. Ngoài việc dụng tâm chân thành sám hối hồi hướng thì trong đời sống, chúng ta phải làm ra tấm gương tốt.

Nếu một ngày khởi tâm động niệm của chúng ta đều *“vì người khác mà lo nghĩ, mà làm việc”* và khi chúng ta đem phước báu của ngày hôm đó hồi hướng thì việc hồi hướng đó mới chân thật hữu dụng. Nếu cả một cuộc đời, chúng ta toàn tâm toàn lực làm các việc thiện lành lợi ích chúng sanh, lợi ích Phật pháp và hồi hướng cho oán thân trái chủ thì oán kết mới hóa giải hoàn toàn. Nếu không làm được như vậy thì khi lâm chung, chúng ta sẽ bị bệnh khổ rất nhiều, đau đớn, trạng thái luôn mơ mơ hồ hồ, ngược lại khi chúng ta hóa giải được oán kết thì bệnh sơ sài và nhẹ nhàng mà ra đi.

Biết được sự thật này thì ngày ngày chúng ta phải *“tích công bồi đức”*, *“tu phước, tích phước, tiết phước”*. Khi có phước, chúng ta cũng không hưởng mà dành cho người khác, cho chúng sanh hưởng. Đời sống cá nhân chỉ cần trải qua sự biết đủ, có cơm đủ

no, áo đủ ấm, có nhà cửa che mưa, che nắng là được rồi, không cần gác tía lầu son, sơn hào hải vị hơn người. Có như vậy chúng ta mới chân thật phát lồ sám hối hồi hướng./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!